

**ВСЕ
ПУБЛІКАЦІЇ
НА НАШЕМ САЙТЕ**

**Новости
Фотографії
Відео**

<http://dumka.odessa.ua/>

**ХТО БОРОТИМЕТЬСЯ
ІЗ АФРИКАНСЬКОЮ
ЧУМОЮ?**

Ветеринарні служби
розчиняються
у бюрократизмі

Стр. 3

**НАСТОЯЩИЙ ВКУС
ТРАДИЦІЙ**

Кулевчанские хлебопеки
сохранили рецепты
полезного хлеба

Стр. 4

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 27 (52)

15 листопада 2017 року

АКЦЕНТ

Україна народжена у вогні

Чотири роки тому на Майдані починалася нова Україна. Під пострілами, у вогні народжувалася українська нація. Крізь дим палаючих шин з'являлося наше майбутнє. Тоді ми перемогли. Вирвали свободу. Визволили державу з полону. Державу, пограбовану бандою Януковича. Знекровлену і знесилену. На яку вже за кілька днів нападє Росія. Окупєє Крим. Почне війну на сході. І знову полетять кров.

Хтось мав взяти на себе відповідальність. І першим це зробив УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД. А разом з ним усю повноту політичної відповідальності за країну взяла на себе політична партія «Народний фронт» — команда, яка згуртувалася та загартувалася на барикадах Майдану — сильна команда для найскладніших часів.

Політика — справа невдячна, її навіть називають брудною справою. В політику можна стрімголов увірватися на саму вершину, і так само реактивно звалитися головою донизу. Часто-густо «допомагають» в останньому дійстві політичні опоненти, такі собі, «спеціально навчені люди».

Після того, як президент-утікач в лютому 2014 року Віктор Янукович утік з країни, його вірнопідданні голова Верховної Ради України Володимир Рибак та в.о.прем'єр-міністра Сергій Арбузов теж розчинилися у просторі, країна залишилася некерованою. Під куполом Верховної Ради на вул. М. Грушевського у Києві засідали розгублені народні депутати. «Регіонали» без свого баті, мов огидні шури, попіджимали свої облізлі хвости і заховаляся в норі. Саме на їх совісті було «боготворіння» і абсолютна, безмежна, холопська підтримка Януковича, який зрадив Україну і закликав Путіна, аби той ввів свої війська до України.

Країною треба було управляти. Перше — обрати голову Верховної Ради. Були висунуті дві кандидатури: народний депутат-мажоритарник Петро Порошенко і представник «Народного фронту» Олександр Турчинов. Петро Олексійович виявився «далекоглядним» — він одразу відмовився, бо його цілком очевидні наміри були спрямовані на президентське крісло, яке достроково виявилось вакантним.

Другою, і, напевне, єдиною кандидатурою, був Олександр Турчинов. Довгий час він був, м'яко кажучи, не таким яскравим політиком, від якого засліплювало б очі. Але все ж погодився очолити парламент в такий найдраматичніший період новітньої України. За Конституцією України він став також в.о. Президента України.

Треба було ще обрати уряд і прем'єр-міністра. Бажаючих — «хоч греблю гати» — нуль. Потрібен був ще один такий «обезбашений» як Турчинов, який не побоявся би взяти на себе відповідальність за долю усієї країни. І такий, на щастя, знайшовся — Арсеній Яценюк. Варто нагадати, що коли Арсеній очолив уряд, на рахунок казначейства було всього 108 тис. грн., що за валютним курсом на той час складало близько 10 тис. дол. США.

Від рішучості і правильності дій цих «новобранців-добровольців» безпосередньо залежало все: обороноздатність, робота промисловості, проходження зимового періоду і безмежна кількість всього іншого. І ці двоє хлопців-«кам'якідзе» не побоялись. А той, хто зараз леє на них бруд — мінімум — некомпетентні в тому, а найчастіше — брехливі, боязливі та нікчемні політики-невдахи.

Відверта розмова на всю країну

На фото: Володимир ГРОЙСМАН та Арсеній ЯЦЕНЮК —
теперішній та колишній Прем'єр-міністри України

11 листопада в Києві відбулася, без перебільшення, знакова подія в політичному та суспільному житті країни — черговий з'їзд політичної партії «Народний фронт», партії, яка перемогла на останніх парламентських виборах восени 2014 року. У «НФ» друга за чисельністю фракція в парламенті. Останній раз представники цієї політичної сили збиралися на з'їзд понад трьох років тому. Через те у суспільства вже давно назріло запитання до «фронтників»: «Коли?» Вони не соромляться на загал звертатися один до одного просто за іменем: «Володя, Арсеній, Арсен, Павло, Андрій...» І це не фамільярність, бо це справжня СИЛЬНА КОМАНДА ДЛЯ СКЛАДНИХ ЧАСІВ. Можливо, тут виникнуть у декого заперечення. Та давайте згадаємо не таку вже й давню нашу історію.

Два прем'єри — чинний та колишній — об'єдналися

Яценюк очолював уряд 777 днів, а потім його «пішли». Зусиль до того доклали відомі усім особи — нинішній президент та невтомна «борчиня» за президентське крісло, неперевершений майстер світового масштабу в боях без правил під політичною ковдрою і поверх неї, геній безмежного популізму — Юлія Тимошенко. Арсенія Петровича незаслужено дискредитували, і він грюкнув дверима Верховної Ради, стоячи за трибуною якої, гучно подав у відставку.

Але не все так сталося як гадалося. Протеже Петра Порошенка Володимир Гройсман, який замінив Арсенія, досить швидко довів, що він не «ручний» олов'яний солдатик президента. Новий прем'єр, який

до цього посідав посаду віце-прем'єр-міністра в уряді Яценюка, став діяти на новій посаді так, як навчив його колишній начальник: самодостатньо, впевнено, з користю для країни, і не зраджуючи товаришів та колег. Для президента це стало цілковитою несподіванкою.

Володимир Борисович теж прийшов на з'їзд. Разом з Яценюком вони не скупились в компліментах на адресу один одного. Арсеній назвав Володимира другом, а Володимир відповів тим, що Арсеній — справжній лідер.

А ще наостанок свого виступу Володимир Борисович сказав: «Наша головна мета, щоб українців було більше, у нас має народжуватися більше дітей!» Як же його після цього не любити, отже, українці — до роботи!

Продовження на 2 стор.

Відверта розмова на всю країну

Продовження. Початок на 1 стор.

На фото: секретар РНБО Олександр ТУРЧИНОВ дає ексклюзивне інтерв'ю головному редактору видання «Народна думка» Владиславу ОЗАРІНСЬКОМУ

«Кривавий пастор» — образа чи комплімент

На з'їзд «Народного фронту» прибуло близько 450 делегатів з усієї України, журналістів — таке враження, що теж не менше, і також з усіх куточків нашої держави. «Фронтвики» представили суспільству усіх своїх міністрів діючого уряду та депутатів. Перші звітували про реформи в країні, які вони впроваджують через свої міністерства. І оскільки А. Яценюк знаходився в основному у першому ряді учасників форуму, або ж на сцені, то він був мало досяжним для журналістів. Тож головними ньюсмейкерами «Народного фронту» були секретар РНБО Олександр Турчинов та міністр МВС України Арсен Аваков. Як тільки-но ті підіймалися зі свого стільця, усі представники четвертої влади разом з мікрофонами, фотоапаратами, відеокамерами і штативами мерщій бігли за ними. Ті ж на коментарі не скупилися.

На фото: секретар РНБО Олександр ТУРЧИНОВ
— Хто сказав, що він не посміхається, подивіться, яке миле обличчя.

Олександр Турчинов посів посаду секретаря РНБО після позачергових виборів президента. Він насправді пастор, бо є віруючою людиною. А на запитання, чи не ображається він на прізвисько «кривавий», відповів: «Мене і раніше називали пастором, але росіяни додали «кривавий», мабуть вважаючи, що я їх кров'ю снідаю, а інколи і вечеряю. Якось я спокійно до цього ставлюсь,

навіть звик. Я думаю, що це прізвисько краще, ніж те, що українці дали Путіну».

Перебуваючи зараз на займаній посаді, Олександр Валентинович, з усією своєю християнською толерантністю та терпимістю, бере безпосередню участь у запуску сучасних бойових ракет, які випускає український оборонний комплекс. Усі вони, в разі потреби, будуть адресовані нашому ворогу. Хто читав Біблію, той знає правило, яке в ній написано: «Хто до нас з мечем прийде, той від меча і загине».

На з'їзді О. Турчинов розповів, що коли на нас напала Росія, не отримавши військової допомоги від стратегічних партнерів, ми змушені були розраховувати тільки на себе. Тому дуже швидко було відновлено потенціал оборонної промисловості, що нині повністю забезпечує Збройні Сили й інші силові структури всією необхідною зброєю та військовою технікою. Розробляється нова перспективна зброя, відновлюється потужний ракетний потенціал. На новому обладнанні здійснюється повний цикл виробництва боєприпасів, які раніше в Україні не вироблялись.

Для нас одним із пріоритетів є проведення реформ згідно зі стандартами НАТО, зокрема, досягнення сумісності сил і засобів суб'єктів сектора безпеки і оборони України з силами і засобами відповідних структур країн-членів Альянсу, що забезпечують у майбутньому набуття членства в НАТО та захист України шляхом участі у міжнародній системі колективної оборони.

Секретар РНБО зазначив, що коли проти нашої країни ведеться системна і жорстока війна з боку Росії, то ми не маємо іншої альтернативи, окрім як перемогти у цій війні. Але для цього потрібна мобілізація всіх ресурсів держави, ефективна взаємодія і координація між усіма складовими оборонної та безпекової сфери в Україні.

Незламний Арсен

За кілька днів до проведення вказаного з'їзду «Народного фронту», в парламенті «з тріском» було провалено постанову про відставку міністра внутрішніх справ А. Авакова. Кілька десятків голосів «за» — це все, на що спромоглися деякі парламентські діячі. Чому це питання знову було порушено? А тому, що вже вся Україна знає, що президенту Аваков незручний, і він усяляко не може його прибрати. І не може це зробити через те, що Арсен Борисович виявився, напроцуд, цілеспрямованим, стійким до політичного

шантажу, і, головне, професійним у дорученій йому справі. До того ж, у нас, все-таки, парламентсько-президентська республіка, де на посаду такого міністра затверджує та звільняє з неї — український парламент. І нічого президент з цим зробити не може — вимога Конституції України.

Тож провалення відставки лише додало йому, Арсену, ім'я якого в перекладі з давньогрецького означає «мужній», даруйте, ще більше мужності та впевненості. Отже Арсен Борисович доповів присутнім на з'їзді, та власне кажучи, й усій Україні про наступне, а «господарство» у нього — чимале.

Базовий результат роботи МВС — зростання довіри населення. Згідно з соціологічними дослідженнями, добровольчим батальйонам довіряють 53,9% опитаних, Національній гвардії України — 52,6%, Державній службі з надзвичайних ситуацій — 50,5%, Державній прикордонній службі — 46,4%. Довіра до поліції зростає за останні півроку на 4,5%, а окремо до патрульної поліції — на 5,5%, з 47,5% до 53%. Важливим показником є динаміка результатів роботи Національної поліції. За 9 місяців цього року на 26% зростає кількість розкритих злочинів, за якими особам повідомлено про підозру.

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ: патрульна поліція працює у 33 містах; запрацювала дорожня поліція. З метою підвищення ефективності боротьби зі злочинністю та тероризмом створено тактичні поліцейські підрозділи. У 15 регіонах працює поліція спецпризначення «Корд».

ДЕРЖАВНА МІГРАЦІЙНА СЛУЖБА: постійно зростає кількість офісів з надання адміністративних послуг та додаються онлайн-послуги. Впроваджено оформлення ID-карток та біометричних паспортів.

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА З АДВІЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ: створено 114 місцевих пожежно-рятувальних підрозділів; до 20 хвилин скорочено час прибуття до найвіддаленіших населених пунктів. Набирає обертів проект «Вогнеборці-добровольці». Розпочав роботу перший в Україні Центр безпеки громадян.

На фото: Арсен АВАКОВ, міністр внутрішніх справ України

ДЕРЖАВНА ПРИКОРДОННА СЛУЖБА: 150 прикордонних пунктів підключені до бази даних Інтерполу; пункти пропуску обладнані засобами біометрії; створюється принципово нова інтелектуальна система охорони та оборони державного кордону.

НАЦІОНАЛЬНА ГВАРДІЯ УКРАЇНИ: за стандартами НАТО створено бригаду швидкого реагування та Центр підготовки інструкторів.

СЕРВІСНІ ЦЕНТРИ МВС: запущено в дію 50 сучасних центрів по всій країні, 20 мобільних сервісних центрів у повному обсязі надають послуги в віддалених районах та селах. Впроваджено оформлення міжнародних посвідчень водія. Запущено нові онлайн-сервіси: оформлення заявки на отримання довідки про відсутність судимості та отримання витягу з Єдиного державного реєстру. Всього у системі МВС вже доступні 14 онлайн-послуг.

Це лише частина того, про що «Народний фронт» доповів своїй нації. Розумний — цінуватиме, байдужий та упереджений — скаже, що це все не так, або йому геть байдуже. Тож будьмо справедливими, чесними та небайдужими, бо все одно — нас таких більше. Адже ми любимо свою країну — Україну, і усім серцем бажаємо їй добра.

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

Як розчинилася ветеринарна служба

Зміни в законі про діяльність ветеринарної служби призвели до досить суттєвої плутанини. Її фінансування здійснюється не у повній мірі, тривають постійні скорочення штатів. Детальніше про це розповідає в.о. начальника управління держпродспоживслужби Миколаївського району Одеської області Олександр ВОЙТОВИЧ.

— Олександр Віталійович, хотілось би дізнатися як вплинули зміни на роботу ветеринарної служби, як все втілюється у життя?

— Зміни відбулися ще не остаточно, але на роботу ветеринарної служби вони вплинули негативно, бо починаючи із центрального рівня і до обласного служба немов би розчинилася. Раніше у нас була єдина монолітна служба, що працювала на всіх рівнях: Київ-область-район-село. Та на сьогодні діяльність на рівні Києва взагалі не зрозуміла — керує якийсь відділ. В області теж якийсь відділ ветеринарії. Ми ніби і знаходимося в структурі держпродспоживслужби, але ніхто нас не фінансує на рівні держави. Штати та кошториси затверджує обласна адміністрація. Виходить, що кошти дає область, а керують нами з Києва. У підсумку — ми в районах справляємося самотужки.

— Тоді яким чином відбувається фінансування ветеринарної служби, якщо немає централізованого?

— Фінансування йде з обласного бюджету. Цього року справи трошки покращились, десь з початку року і до середини літа було профінансовано на 60% заробітну плату, а з 1 вересня рішенням обласної сесії було збільшено кошти для нас. За останні три роки вперше підключили також районні адміністрації, ще трошки грошей спрямовано і з районного бюджету.

— Нещодавно у Миколаївці збирали сільських голів, аби налагодити фінансування ще і з місцевих бюджетів. Що це була за зустріч і до чого вам вдалося домовитися?

— Справа у тому, що обласний бюджет повинен виділяти кошти у повному розмірі на зарплату працівників нашої служби. Я вже не кажу, що потрібно оплачувати вугілля, дрова, утримання будівель. Та було виділено лише близько 60%. Цього року для вирішення цього питання підключили і місцеві бюджети, тобто районний і сільські. Планувалося, що кожне село буде виділяти певну суму на утримання ветеринарної служби. В нашому районі ця зустріч пройшла нормально, переговори-ли з головами сільських рад і знайшли розуміння. В інших же районах не кожен голова сільради у повній мірі розуміє проблему і не хоче виділяти кошти. В цілому ж на утримання служби сільради спрямували дуже невеликі суми, за виключенням Миколаївського та Комінтернівського районів.

— А в чому саме є незрозуміння таких здавалося б очевидних речей, адже у сільській місцевості вкрай потрібні ветеринарні лікарі?

— Справа у тому, що ніколи фінансування служби не йшло з місцевих і районних бюджетів, його завжди забезпечувала держава. Зараз же до цього залучили і місцеві ресурси. Як вже згадувалося, викликали сільських голів, пояснили ситуацію, і чому нас потрібно підтримати. Та от у місцевих бюджетах не так вже і багато тих коштів. Сільрад, які мають суттєві доходи, не так і багато на Одещині, майже всі дотаційні. Мало того, що їм на свої потреби не вистачає, ще й додали проблеми ветеринарної служби. З одного боку вони розуміють, що без ветеринарного лікаря нікуди не подітися, адже господарства потрапляють під загрозу. А з іншого — не хочеться ділитися грошми. І останнє часто бере верх.

— Виходячи з цього, ви говорите, що фінансування мінімальне, і йдеться тільки про зарплату. А як щодо запобігання різних епідемій, хвороб, ось знову з'явилося повідомлення про африканську чуму. Проблеми гострі, а вам все одно не просто, то як вам вдається виживати?

— Так фінансування навіть не вистачає на зарплату, але цього року трошки покращилось, завдяки підключенню районного бюджету та сільрад, та і область з вересня виділила більше коштів. Щодо іншого — то виживаємо власними силами, в нас є затвержені тарифи, згідно яким і надаємо певні послуги. Якийсь район заробляє трошки більше, хто трішки менше, от за рахунок цих послуг ми викручуємось. Раніше при певному фінансуванні вже на місцях самі і приміщення до ладу приводили, і холодилишки купували, та інше. Минулого року ми не отримали жодної вакцини, купували за власні кошти, десь в керівників господарств мали підтримку, а цього року держава виділила заплановане на діагностику та вакцини.

— Як справи зараз із африканською чумою?

— А справа така: вакцини немає, ліків немає, вірус гуляє. Але це питання не до ветеринарної служби, а швидше до людей і керівників господарств. Існують певні вимоги біобезпеки господарств, повинна бути огорожа та дезбар'єр, люди повинні працювати в халатах, не допускати на територію бродячих собак і таке інше. Але 80% керівників господарств ці рекомендації ігнорують, дозволяючи вірусу спокійно поширюватися. У підсумку — тварини хворіють.

На фото: Олександр ВОЙТОВИЧ, в.о. начальника управління держпродспоживслужби Миколаївського району Одеської області

Звісно, якби була б вакцина, то робили б щеплення. Та її просто не існує не лише в Україні, а і в світі. Ми, як ветеринари, проводимо роз'яснювальну роботу, а у випадку зараження чумою проводимо ліквідаційні заходи. Та сили у нас невеликі. Три роки тому службу фактично розігнали наполовину, цього року планується закриття майже всіх лабораторій області, із 26 районів планують залишити лише чотири лабораторії на всю область. Це означає, ліквідується 22 лабораторії, і певну кількість спеціалістів практично викинуть на вулицю, приміщення закриються і все. А це та ж діагностика африканської чуми, коли треба швидко виїхати і відібрати матеріал! Ці ж люди були також задіяні і в процесі ліквідації епідемій. Хто це тепер буде робити? Це я кажу лише про чуму, не торкаючись інших питань. Наприклад, людині треба звернутися в лабораторію, а її немає. Це аналогічно тому, як приїхали в обласну лікарню, а там лікар подивився і без аналізів поставив діагноз. Таке ж нікому в голову не прийде, а у нас хочуть таке зробити!

— Яка зараз найбільша проблема стоїть перед ветеринарною службою?

— Якщо коротко, наші проблеми такі: фінансування служби, ліквідація лабораторій і незрозумілий статус лікарень. І їх треба було б вирішити, аби не загинуло село.

Олеся ОЗАРІНСЬКА

КУЛЬТУРА

На фото: Павло РОВЕНКО, музикант - бандурист

Дякуючи батькам

Здається, що ще нещодавно повз моєї оселі пробігав білявий, кучерявий хлопчик, поспішаючи на автобусну зупинку, щоб добратися до школи, а після уроків біг в музичну.

Перший поштовх до опанування музичної грамоти йому дали батьки — Віктор Павлович та Лариса Павлівна, в будинку яких постійно лунала музика. Віддали вони свого синочка, якому на той час було 6 років, до районної музичної школи.

Найвідоміший одеський бандурист

Відвідувачі Приморського бульвару в Одесі чи оперного театру не раз бачили цього музиканта. Павло РОВЕНКО добре відомий своєю грою на бандурі. Його захоплення музикою почалося ще в дитинстві.

Але зовсім непомітно пролетіли роки, і зараз це вже молодий чоловік, відомий багатьом одеситам та туристам. Павло, так звати цю молоду людину, співає не лише народні українські пісні, а й сучасні українські в супроводі гри на бандурі. Та він не лише співає, а ще й пише свою інструментальну музику.

З його предків ніхто не був професійним музикантом, але бабуся мала хист до музики, а прадідусь знав всього Кобзаря на пам'ять і не розказував його, а співав на прохання своєї внучки — матері Павла.

Після закінчення школи з вибором професії складнощів не було. Любов до музики, порада та підтримка старшої сестри Оксани, яка після закінчення з червоним дипломом училища культури на той час вже працювала викладачем в музичній школі, зробили свою справу.

Дістався мрії

Таємно від батьків, які пізніше про це дізналися (коли треба було здавати вже останній іспит), старша сестра допомогла Павлу вступити до Одеського училища культури та мистецтва ім. К. Ф. Данькевича, де він вперше взяв в руки бандуру і з якою не розлучається навіть на відпочинку. Вона супроводжує його всюди. Згодом Павло закінчує Національну музичну академію ім. А. П. Нежданової.

Павло Ровенко зі своєю бандурою відомий в Одесі не лише як вуличний музикант, але й переможець різних конкурсів. Він є лауреатом всеукраїнських та міжнародних фестивалів. Його запрошують в школи під час проведення відповідних заходів. Виступає

на військових полігонах та в госпіталях. Нещодавно виступав перед курсантами морської військової академії. Павла з його бандурою можна зустріти і на корпоративах, і на весіллях, і на днях народженнях — куди його радо запрошують.

До Дня захисника України Павло за розбудову української культури та нашої державності, нагороджений орденом Степана Бандери.

Ще одне захоплення

Окрім своєї любові до бандури, Павло з дитинства радо займається голубами, які залишились в селі, коли приїжджає до своєї матері. А навідує він її частенько. Ще у Павла є велике захоплення — це рибальство. Змалечку, ще п'ятирічним хлопцем, він разом з сусідом дядею Вовою Плаксічуком зранку ходив на рибалку на місцевий ставок. Рибалка-любитель Павло неодноразово міг здивувати своїм уловом.

Мало хто з одеситів та гостей міста, в тому числі і великомихайлівці, які насолоджувались виступом Павла, знають, що цей бандурист родом з села Новопетрівка Великомихайлівського району. Нашадок прапрадідів, які були одними з першопоселенців цього села, один з яких ще до жовтневої революції був тут волосним старшиною.

Любов до рідної України, до її культури, до її музики, пісень, прищеплена змалечку батьками, дідами, бабусями — дали свої паростки і ми, разом з одеситами та гостями міста, з задоволенням слухає спів та бандуру Павла Ровенка.

Людмила КРУГЛОВА

Когда вкус хлеба становится искушением

Не раз доводилось слышать от людей, что вкус хлеба уже не тот. Мол, много консервантов сейчас в продаваемой продукции. Да и процесс брожения искусственно ускоряется, и пользы от такой еды никакой. Вот раньше пекли изумительно! Старинные рецепты были безупречны! Неужели они все потеряны? Но отведав хлеб, выпекаемый в селе Кулевча Саратовского района, хочется успокоить всех, кто беспокоится этим вопросом, — рецепты настоящего хлеба еще хранятся и используются в современном производстве.

Секрет — в ручной работе

Кулевчанский хлеб знаменит далеко за пределами села. Его с нетерпением ждут в Белгород-Днестровске, Овидиополе, Черноморске, Арцизе. Везде от покупателей отбоя нет.

Как рассказал один из соучредителей предприятия «Кулевчанская хлебопекарня» Иван Братинов, секрет такой популярности именно в соблюдении старинных рецептов, которых пекари здесь придерживаются с самого начала основания, а оно пришлось на 1996 год. Сейчас здесь производится 40 наименований продукции, делают и белый, и черный хлеб, булочки и плетенки. И все это — исключительно руками.

— В том то и секрет здорового, хорошего хлеба, что он делается руками по старинным рецептам, — раскрывает тайны своего производства Иван Афанасьевич. — Ведь если вспомнить, как наши мамы и бабушки делали хлеб, — все замешивалось в деревянной посуде, к железу тесто вообще не прикасалось. Вот и у нас стол был деревянным. Увы, приходится идти на предписанный компромисс — пришла санэпидстанция и сказала, что стол должен быть железным. Но ведь каждое прикосновение металла с железом дает окисление, и все это влияет на качество хлеба. Вот мы стараемся этого избежать, у нас миски и те пластмассовые, не железные.

Существенное отличие

Сейчас это пекарня с уже существенным стажем, ведь начинали несколько десятков лет назад. В феврале 1997 года завезли оборудование и приступили к работе. Планку качества сразу же подняли очень высоко. Сказали сами себе, что если будут соблюдать старинные традиции, то все получится, и хлеб покупать будут. Если же будут придерживаться привычных технологий, то и товар будет неходовой, ведь на рынке хлеба вдоволь.

Выбрали более трудный вариант. Технология, по которой выпекается хлеб, была взята в Измаиле. Все началось с легкой руки Николая Бригаря, который обеспечил необходимое оборудование — печь, тестомес и все другое.

Мука всегда берется в одном месте долгие годы. Ее поставщик Сергей Головатый из Татарбунар умеет долгие годы поддерживать качество, что и служит основным показателем в закупках.

— Покупаем у него уже много лет, потому что в этом товаре мы уверены. Я знаю, что все показатели на необходимом уровне, — объясняет Иван Братинов. — Он даже иногда делает под меня. Я за неделю делаю заявку, и мука изготавливается согласно моим стандартам. Далее сообщается, что ваша мука готова. Потому что каждый предприниматель,

занимающийся хлебобулочными изделиями, заказывает муку индивидуально.

Реализация происходит по заявкам. Часто выезжают на ярмарки.

Потребителю нужно соотношение цены и качества

Кстати, возвращаясь к вопросу оборудования, его здесь не так много.

— Из техники у нас только раскаточная машина. У нас нет тестоделителя, тестозакаточной, тестоокруглительной техники, есть только тестомес и стол, — детализирует Иван Афанасьевич. — При этом работаем исключительно на заквашенном тесте. А, как известно, секрет хорошего здоровья состоит в потреблении правильно приготовленного на живой закваске хлеба без всякого ускорения. Сегодня народ не обманешь, все умные. Люди видят, что батон или булку подали, разрезали, а они внутри белые. Можно взять нашу продукцию и отдать на анализ, и после этого точно скажут ее состав и то, что мы не используем никаких добавок. Мука только высшего сорта. Конечно, затраты можно снизить, беря, например, 50% высшего и 50% первого сорта муки. Но оно того не стоит. Хлеб станет чуть сероватый, пото-

На фото: Иван БРАТИНОВ, соучредитель предприятия «Кулевчанская хлебопекарня»

му что первый сорт муки все же дает серость. В итоге цена — качество — то, что нужно потребителю. На это и ориентируемся. Я сам употребляю мало хлеба, но этот хлеб — это стоящее искушение.

Поэтому-то они участвуют во всех ярмарках, выставках. Но при этом есть и свои проблемы: не хватает транспорта и торговых точек, открыть которые сейчас довольно таки трудно из-за бюрократизма в том числе. Тем не менее, планы на расширение есть — в ближайшей перспективе установка еще одной печи. Тогда вкусный натуральный и полезный хлеб сможет попробовать куда больше жителей нашей области.

Юлиана БОГДАНОВИЧ

Древняя история

Где же они находятся? Еще в давние времена, до нашей эры, в число семи чудес света вошли такие места: пирамида Хеопса, Гиза, Египет; Висячие сады Семирамиды, Вавилон (Ирак, Месопотамия); Статуя Зевса в Олимпии, Олимпия (Греция); Храм Артемиды в Эфесе, Эфес (Турция); Мавзолей в Галикарнасе, Галикарнас (на юго-западе Турции); Колосс Родосский, Родос (Греция); Александрийский маяк, Александрия Египетская.

В последующее время были неоднократные попытки создать на базе этого списка различные списки достопримечательностей. В конце I века римский поэт Марциал добавил в список свежестроенный Колизей. Позже, в VI веке, христианский теолог Григорий Турский добавил в список Ноев ковчег и храм Соломона.

Современная история

А вот дальше, ближе уже к нашему времени, вообще, все запутано. Каждый народ своей страны пытается доказать всему миру, что очередное, «восьмое», чудо света, находится именно у них. В эту борьбу включились даже отдельные населенные пункты. Не осталось в стороне и село Кулевча Саратовского района. Это село, которое называть «селом» и язык то не поворачивается, потому что оно имеет вид, как минимум, районного центра, поселка городского типа, решило никому не завидовать, потому что зависть — это грех. Летом этого года в нем построили, возвели, это самое «восьмое» чудо света — прямо в самом центре, ну уж, извините, села. Этот шедевр архитектурного искусства называется так — супер современный, сногшибательный, цветомузыкальный фонтан.

Долгое время центральная площадь Кулевчи разрушалась. Все приходило в упадок. Но с приходом нового руководства одноименного ФХ «Кулевча», при

Многим известно такое всемирно известное выражение — «Семь чудес света». Историки связывают этот список с империей Александра Македонского. Семь чудес света или Семь чудес Древнего Мира — это список самых прославленных сооружений архитектуры.

его непосредственном участии, площадь начали реконструировать. Старый, практически разрушенный фонтан перестроили. И сейчас он сделал бы честь любому областному центру Украины, да и не только — Европы тоже. Теперь — это любимое место отдыха местных жителей и гостей, приехавших насладиться местными достопримечательностями. Вечером красивая подсветка и музыка развлекают тех, кто при-

шел отдохнуть после долгого дня. Летом кулевчане собираются здесь семьями. Детям есть где поиграть, а взрослым — пообщаться. Самое же большое чудо состоит, конечно, в возрождении украинских сел, благодаря людям, которые любят свою землю и осознают свою ответственность за нее.

София ЛИСОВСКАЯ